

מ"ח 5473/20 - אויסון בע"מ, אווה צרפתי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 5473/20

לפני: כבוד המשנה לנשיאה נ' הנדל

המבקשות: 1. אויסון בע"מ
2. אווה צרפתי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקשות: עו"ד ניר יסלוביץ

בשם המשיבה: עו"ד בת-אור כהנוביץ

החלטה

1. מונחת לפניי בקשה למשפט חוזר.

המבקשות הורשעו בבית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים בעבירות בנייה ללא היתר ובעבירה של אי קיום צו הפסקת עבודה שיפוטי (תו"ב 63150-03-14 מדינת ישראל נ' אויסון ישראל בע"מ ואח' (11.9.2016)). בגין עבירות הבנייה נגזר על המבקשת 1 קנס בסך 3,600,000 ₪ ועל המבקשת 2 קנס בסך 1,600,000 ₪ או 730 ימי מאסר תמורתו. בגין אי קיום הצו נגזר על המבקשת 1 קנס בסך 224,500 ₪ ועל המבקשת 2 קנס בסך 134,700 ₪ או 360 ימי מאסר תמורתו (תו"ב 63150-03-14 מדינת ישראל נ' אויסון ישראל בע"מ ואח' (18.1.2018)). ערעור המבקשות לבית המשפט המחוזי נדחה (ע"פ 3732-03-18 אויסון ישראל בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל (10.12.2018)) וכך גם נדחתה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון (רע"פ 21/19 אויסון בע"מ נ' מדינת ישראל (14.4.2019)). הבקשה דן למשפט חוזר הינה הליך אחד מיני רבים בהם נקטו המבקשות. זאת, במאמץ להכשיר עבודות בנייה ללא היתר לצורך הקמת בית עלמין בהר המנוחות גבעת שאול בירושלים. הבקשה מושתתת על שתי עילות: האחת, קיומן של

ראיות חדשות העשויות לשנות את תוצאות המשפט לטובת המבקשות (סעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984) והשנייה, קיומו של חשש ממשי כי נגרם למבקשות עיוות דין (סעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט).

לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובת היועץ המשפטי לממשלה, בחומר שצרפו הצדדים ובחומרים שהוגשו בערכאות הקודמות, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

2. במסגרת טענתן לראיות חדשות, המבקשות משליכות את יהבן על טענתן אשר נדחתה זה מכבר על ידי כלל הערכאות הקודמות, לפיה הן ביצעו קבורת שדה שלא מצריכה היתר. ברם, אין באישורי הרבנים והאדריכלים שצורפו לבקשה, לפיהם מדובר בקבורת שדה, בכדי לסייע למבקשות, שכן העבודות בגינן הורשעו המבקשות חרגו מגדרה של קבורה מעין זו. כפי שהוכח בערכאות הקודמות, החלקה נוצרה על ידי הקמת קיר תוחם, העמדת מבנים טרומיים ושינוי מפלס פני הקרקע, כך שמדובר בעבודות הטעונות היתר. כמו כן, נקבע בערכאות הקודמות כי תכנית 5246 א' החולשת על חלקות המבקשות אינה מפורטת דיה, כך שלא ניתן לבצע עבודות על פיה ללא הוצאת היתר בנייה. על כך יש להוסיף כי הראיות החדשות לקיומן טוענות המבקשות נאספו זמן רב לאחר הגשת כתב האישום והרשעת המבקשות, כך שאין בהן כדי להעיד על טיב העבודות במועד הרלוונטי למעשה מושא ההרשעה.

בכך, המבקשות אינן מוכיחות כי קיימות ראיות חדשות, בעלות משקל סגולי, שיש בהן כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט (מ"ח 1294/12 אליאב נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 5 (26.2.2013)).

3. הנדבך השני לטענת המבקשות הוא כי קיים חשש של ממש כי בהרשעה נגרם להן עיוות דין. בקשה הנסמכת על עילה זו תתקבל כאשר בהכרעה נפלו פגמים חמורים ומהותיים, אשר עלולים להוביל להרשעת שווא של המבקש (ראו למשל מ"ח 6783/13 באשה נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (18.9.2014)). עיוות הדין במקרה זה נשען לטענת המבקשות על שלושה אדנים: אכיפה בררנית, הרשעת שווא בגין קירות תמך ופגם חמור בהליך בשל הגשת הודעות עדכון לבית המשפט על ידי המשיבה, ללא ידיעת המבקשות.

אכיפה בררנית. שאלה יפה היא אם ומתי טענה של עיוות דין בהרשעה בשל אכיפה בררנית יכולה להוות בסיס למשפט חוזר, ובכל מקרה, בהקשר של בקשה למשפט חוזר יש צורך להציג אכיפה בררנית קיצונית ואולי אף מכוונת (ראו מ"ח 5015/16 טבוקולי נ' מדינת ישראל, פסקה כא (21.12.2016)). אף אם ניתן להגמיש אמת מידה זו, אין בריכוך המבחן בכדי להשפיע בענייננו. מקובלת עלי תגובת המשיבה לפיה היא מבצעת אכיפה נגד בנייה בלתי חוקית הן בהר המנוחות והן בשטח תוכנית 5246 א', כפי שהוכח בהליכים קודמים. טענתן של המבקשות בעניין ראיות חדשות לקיומה של אכיפה בררנית אל מול חלקה 80 בפרט דינה להידחות, שכן הצילומים אותם הגישו המבקשות אינם מוכיחים כי מדובר בבנייה ללא היתר, וממילא, היעדר האכיפה בחלקה 80 נלקח בחשבון במסגרת הקלה בגזר הדין, ואינו מקים עילה להתערבות נוספת בפסק הדין.

הרשעת שווא בגין קירות תמך. בעניין זה, המבקשות אינן מפנות לראיות חדשות, אלא לראיות ולעדויות שנפרשו בפני בתי המשפט ונדחו זה מכבר. ברי כי טענה בעלמא לפיה מדובר בקביעות עובדתיות שגויות שהתקבלו ללא בחינה מדוקדקת של שתי ערכאות ערעור אין מקומה בבקשה למשפט חוזר. יוזכר כי הדיון במשפט חוזר אינו ערעור נוסף, אלא הליך חריג השמור למקרים בודדים וראויים (מ"ח 3523/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה יב (1.1.2017)). יתרה מכך,

עיון בפסק הדין של הערכאה המבררת מלמד כי הממצאים העובדתיים נומקו באופן סדור וענייני.

הגשת הודעות עדכון לבית המשפט על ידי המשיבה, ללא ידיעת המבקשות.

המבקשות אינן עומדות ברף ההוכחה הנדרש בכדי לצלוח בקשה בעילה של עיוות דין. קל וחומר ברף ההוכחה הגבוה ביותר, כפי שנדרש על פי דין בהליך זה. המבקשות לא הוכיחו כי המשיבה עדכנה את בית המשפט מבלי להמציא למבקשות העתק מהודעות העדכון. אמנם ב"כ המשיבה אמרה בדיון מסוים כי עדכנה את בית המשפט לאורך השנים. ברם, ההליכים התארכו ומטבע הדברים היו עדכונים גם בעל פה במהלך הדיונים. באשר לטענה המהותית של המבקשות לפיה הוגשו הודעות עדכון לבית המשפט ללא ידיעתן יצוינו שני דברים. ראשית, מבדיקה של נט המשפט עולה כי הוגשה הודעת עדכון אחת, בתאריך 2.9.2018. שנית ועיקר, בית המשפט לעניינים מקומיים התייחס לטענה ודחה אותה ב-4.6.2019. יוער כי הטענה אינה מבוססת ובוודאי אין בסיס לקבוע כי ב"כ המשיבה עדכנה את בית המשפט בתקשורת חד צדדית מחוץ לבית המשפט.

4. סוף דבר, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, י"א בחשוון התשפ"ב (17.10.2021).

המשנה לנשיאה
